

пелта, но ясно чу гласовѣтъ на четиримата арнаути. Отъ думитѣ имъ научи, че тѣ се канѣха да нападнатъ кошаритѣ на хаджи Петра и да убиятъ бай Христа — добрия човѣкъ, на когото току шо бѣха гости. Безъ да иска, Стефанъ се усмихна, макаръ че не бѣше време за смѣхъ.

Тѣкмо тогава изкрѣска кукумявка...



\*

Както обещаха, воеводитѣ свърнаха съ славната си дружина въ кошарата на турцитѣ. Тѣ ги чакаха бледи и изтрѣпнали.

— Какво стана? — запита по-стариятъ.

— Каквото трѣбваше да стане, стана, — отвърна хаджията и влѣзе въ кошарата. Отъ вратата той викна:

— Индже, донеси паритѣ, които намѣрихме въ колибата на онѣзи разбойници.

И после запита турцитѣ:

— Колко пари и стока сж ви взели арнаутитѣ?

— Може да има двайсетъ жълтици...

— Индже, наброй на тѣзи сиромаси трийсетъ жълтици! А сетне да поемаме. Трѣбва да осъмнемъ на друго мѣсто, за да продължимъ борбата съ народнитѣ изедници.

Турцитѣ гледаха слисани купчината съ злато. Единиятъ съ разтреперанъ гласъ каза:

— Господарю, вземи паритѣ. Не ги искаме. Стига че ни отървахте. Тѣзи пари сме ги прежалили...

Хаджията го изгледа съ свити вежди:

— Ти да не ни вземашъ за разбойници! Прибери си паритѣ и забрави, че сме ви помогнали! Сбогомъ!

Той поничи да излѣзе, ала турчинтъ му прегради пѣтя, пое ржката му и я цѣлуна почитително.

— Човѣщина имате вие, войводо, човѣщина!

Змей Горянинъ

## БЪЛАТА НИ КРАВА

Ей година става,  
какъ млѣкце ни дава  
бѣлата ни крава.

Тя теленце бѣше,  
мене веселѣше.

У дома е расла,  
нея азъ съмъ пасла.

Тя се казва Дила,  
много ми е мила —

не боде, не рита,  
съ нея съмъ честита.

Щомъ изгрѣй зората,  
хващаме полята.

Лещници азъ чупя,  
тя тревница хрупа.

Върнемъ ли се двама,  
издои я мама.

Ей година става,  
какъ млѣкце ни дава  
бѣлата ни крава.

Георги Каравановъ